

OP REIGERBEZOEK NA DEN HARDEN WINTER.

ALS de vochtige blauwe nevel van den Juni-ochtend langzaam boven de Kruiningsche Vliet uiteenwaast, als de zon nog maar even haar eerste stralen over de blauwe Vliet zwenkt, drentelen de kluten, tureluurs en kieviten reeds druk langs den drassigen oever heen en weer. Even verheug ik mij in dit heerlijke leven, dat bedrijvige gedoe, die bonte mengelmoes van kleurschakeeringen langs de goudbeglansde Vlietzoom. Als ik even de fiets laat rusten, om de kijker ter hand te nemen en de biezen wat intensiever na te speuren, gaat er echter weer heel wat vreugde verloren, want wat mijn oog zoekt vindt ze dit jaar hier niet, Waar zijn de waterhoentjes, die hier jaar in jaar uit met tientallen plegen te broeden? Nu niet één!

Ik denk weer aan den winter, toen ik iederen morgen met een zakje graan er op uit trok, om hen te voeren. Hoe getrouw kwamen ze in 't begin iederen dag, zooals de kippen op een hofstee, onder den zelfden grooten doornbosch waar ik ze voerde. Maar niets kon helpen. Iederen dag kwamen er minder, tot er eindelijk niet één meer kwam. Overal vond ik hen, de een dood, de ander stervend in de sneeuw als toonbeeld van de ellende, die

Broedende Grutto, Kruininger Vliet.

Thialf's kille verstijvende adem teweeg bracht. Zoo ging het ook met de reigers, ja erger nog zelfs. Hen van voedsel voorzien was ten eenen male onmogelijk, zoodat zij op zichzelf waren aangewezen. De Schelde lag dicht, zoo ver men kon zien. Op de plaatsen waar ze gewoon waren als het water laag was hun voedsel te vinden, was nu ijs, ijs en anders niets.

Met tientallen kwamen ze om het leven. Ik heb ze dood gevonden langs den weg, bevroren op de slooten, ja overal.

Het jaarboek der Ned. Ver. tot bescherming van vogels gewaagde ervan, dat negen tiende van de overwinterende exemplaren waren omgekomen. Wat zou daarvan terecht komen? Met vrees zag ik den broedtijd tegemoet. Wel had ik hoop, dat alles weer goed zou komen, dat binnen enkele jaren de meeste kolonie's tot het oude peil teruggekeerd zouden zijn, maar voor dezen zomer was de hoop nog gering. Ik ben dan ook dezer dagen eens gaan zien in de kolonie te Krabbendijke. Daar op een hofstee in een polder werden verleden jaar 41 nesten bewoond. Aanvankelijk dacht ik er nu niet meer dan hoogstens 8 à 10 aan te treffen. Maar toen ik de zware olmen begon te naderen, bemerkte ik al spoedig, dat er meer bewoners waren dan mijn eerste gedachte was geweest. Vol moed ben ik toen aan het tellen gegaan

en het resultaat was, dat er negen en twintig nesten bewoond waren, welke meerendeels volwassen jongen bevatten. Onder de boomen op de wei liepen een drietal jonge vogels die het nest reeds hadden verlaten, maar nog niet bij machte waren in de boomen terug te vliegen. Ik heb er een uitgekozen om te fotografeeren. Hiertoe dreef ik hem zachtjes naar een heg waarachter een tamelijk breede sloot lag die aan de overzijde met draad was afgezet. Blijkbaar durfde hij nog niet aan erover heen te vliegen, of wel hij vertrouwde mij ten volle, want hij toonde niet de minste vrees en deed geen poging te ontvluchten. Ik kon op mijn gemak de camera gereed maken en hem op de gevoelige plaat vastleggen. Het

sloot lag die aan de overzijde met draad was afgezet. Blijkbaar durfde hij nog niet aan erover heen te vliegen, of wel hij vertrouwde mij ten volle, want hij toonde niet de minste vrees en deed geen poging te ontvluchten. Ik kon op mijn gemak de camera gereed maken en hem op de gevoelige plaat vastleggen. Het

want waar nog $\pm \frac{3}{4}$ van het aantal nesten van het vorig jaar bewoond zijn, na een winter als van '29 hebben we nog geen reden tot klagen.

Jonge Reiger.

L. P. PIETERSE.

UIT DE TIJDSCHRIFTEN.

Natuur, Jaargang XIX, Afl. 3, Maart 1930.

in de Mampoegrotten bij Pampanoea (Zuid-Celebes) door

ter gelegenheid van een dienstreis in Zuid-Celebes een excursie naar de grotten bij Pampanoea, die gelegen zijn in een beboschte heuvelrug. De reeks van groote gewelven ten deele zeer hoog en verbonden door die gewelven zijn ingestort, zoodat daar daglicht in de grotten dringt. Dieren-vormen eigenaardig beschijnt. Duizenden vleermuizen hangen van de plafonds en de vloer is bedekt met een dikke laag vleermuisguano, die dient voor een rijke insectenfauna. In de mest leven in groot aantal op onze *Trox sabulosus* gelijkende keversoort. Maar talrijke andere kevers, kakkerlakken en andere rechtvleugeligen bedekken de bovenste gedeelten van de grotten met levende insecten. Tegen de wanden loopen ook allerlei dieren o.a. mieren, maar vooral zitten er veel een grijze soort krekelsprinkhaan (*Raphidophora*). De larven hiervan leven ook van de vleer-

De Tropische Natuur

Een bezoek aan de Mampoegrotten bij Pampanoea door S. Leefmans.

Dr. Leefmans heeft een excursie naar de grotten bij Pampanoea kunnen maken naar de Mampoegrotten. Ze bestaan uit een reeks van groote gewelven en de grillige stalagmiten in de donkere gewelven. Het eerste voedsel der kevers is de engelingen van de guano met een laag vleermuisguano met enorm lange sporen.